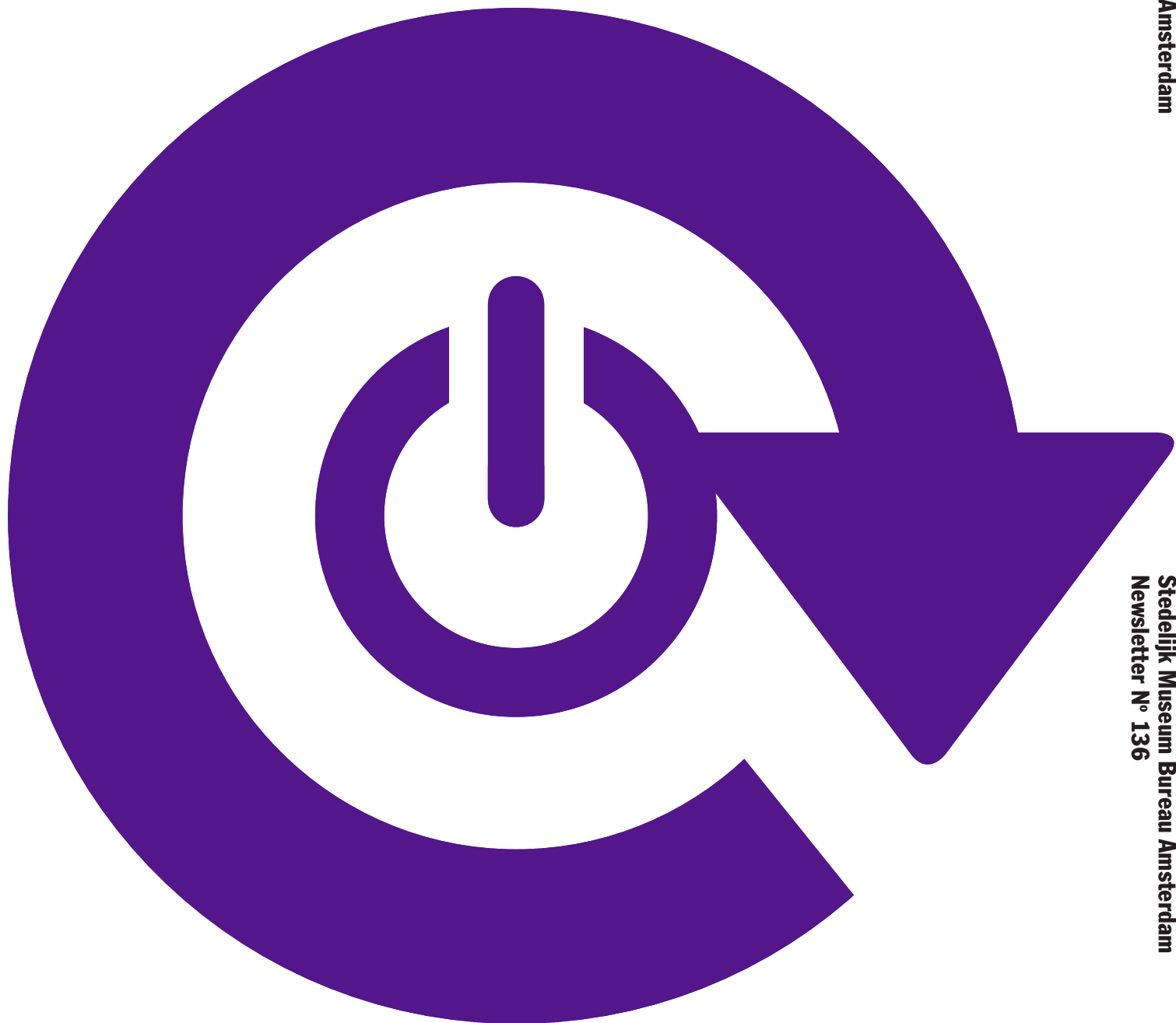

**Schloss
Ringenberg**

18.04 – 08.06
opening 18.04 5–7 p.m.

Rozenstraat 59 / NL-1016 NN Amsterdam
www.smba.nl

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Newsletter N° 136

SMBA

**I would prefer
not to...**

Etcetera..., *Con-Trabajo o (Sin) Fonia*, 2004 (Performance in Buenos Aires) Photo: Etcetera archive / Sub Coop.

I WOULD PREFER NOT TO

18 April – 8 June

Opening: 18 April, 5 – 7 p.m.

Artists: Céline Berger, Etcetera..., Dora Garcia, Goldex Poldex, Jos de Gruyter & Harald Thys, Stefan Müller, Mladen Stilinović
Curated by: Stephanie Noach and Stefanie Humbert

'I've always been of the opinion that this condemnation of laziness is unfair. Why is work so great? Why is it elevated to the throne of praise and fame, while laziness is forced to sit in the pillory and all the lazy are shamed and have to wear burden of viciousness? Meanwhile the laborious are covered with fame, given presents and feasted. To me, it has always seemed like this is the exact opposite of what should happen. Work has to be cursed,...' Kazimir Malevich¹

The unemployed, the jobless, the unwaged: there are almost 700,000 of them in the Netherlands, more than 26 million in the European Union, and their number keeps on increasing. Not to work is often taken as synonymous with not taking part in contemporary civic life. Whether it is due to unemployment or a deliberate decision, not working is inextricably linked to an aura of stigma and shame. Every one of us is expected to continuously perform – devotion and rigorousness seem to be the only viable conditions. We have to be up and running or on standby, and still try to enjoy what we are doing. Within this modus operandi of non-stop achievement, having moments of leisure, being lazy, or doing anything else but work have all become guilty pleasures, as they take away time that could be used more effectively. Not to be available 24/7 does not go without

I WOULD PREFER NOT TO

18 april t/m 8 juni

Opening: 18 april, 17:00 – 19:00

Kunstenaars: Céline Berger, Etcetera..., Dora Garcia, Goldex Poldex, Jos de Gruyter & Harald Thys, Stefan Müller, Mladen Stilinović
Curatoren: Stephanie Noach en Stefanie Humbert

'Ik ben altijd van mening geweest dat deze verwerping van luiheid onredelijk is. Waarom is werk zo geweldig? Waarom is het verheven tot de troon van lof en faam? Terwijl luiheid aan de schandpaal genageld wordt en alle nietsnutten beschaamd zijn en de last van venijn moeten dragen; ondertussen worden de nijvere doeners overladen met roem, cadeaus, en met feesten geëerd? Ik heb dit altijd gezien als het compleet tegenovergestelde van wat zou moeten gebeuren. Werk moet vervloekt worden, ...' Kazimir Malevich¹

De werklozen, de werkzoekenden, de steuntrekkers – er zijn er bijna 700.000 van in Nederland, meer dan 26 miljoen in de Europese Unie. En, hun aantal blijft toenemen. Niet werken wordt vaak samen gezien met niet deelnemen aan de maatschappij. Of het nu te wijten is aan werkloosheid of dat het gaat om een bewuste keuze, niet werken is onlosmakelijk verbonden met een aura van schandaal en schaamte. Van ieder van ons wordt verwacht dat we voortdurend presteren – activiteit en toewijding lijken de enige geoorloofde condities te zijn. We moeten druk bezig zijn of op *stand-by* staan, en tegelijkertijd ook nog genieten van wat we aan het doen zijn. Binnen deze modus operandi van onaflatende prestaties zijn momenten van ontspanning en luiheid, of ook maar iets anders doen dan werken, *guilty pleasures*; ze verspillen tijd

reproach. This sort of pressure led Roland Barthes to state, 'I suffer then, disagreeably, the calls and visits, which disturb, in fact, work that isn't happening.... I suffer from not having the power or freedom to not do anything.... I am incapable of placing idleness into my life, and even less so, leisure time.'²

But why do we always have to be effective? Why is work so praised while whatever stands in its way – laziness, laziness, fatigue, relaxation or any state of inactivity – is looked at with utter disgrace? Has working become the only acceptable condition? And does any other way of managing our time require at least a good excuse?

'I would prefer not to' stems from a desire to escape from the drive for constant productiveness, in general, and more specifically in the art world. It is a quiet and intimate rejection that peacefully poses an alternative life strategy. Playing with the contradiction that making art requires labour and work, the participating artists refer to different modes of non-working: from the willing refusal to produce yet another new work, to the creation of an environment for idleness. Their gestures elicit a refusal to succumb to the state of permanent availability and indefinite willingness. Within this framework, laziness and rejection of work take on the guise of resistance and protest a base for reorientation and restart.

The crucial question posed is if it is even possible at all to step away from working in the field of art? And why might one even want to step away at all from working in a profession that was – in most cases – chosen not out of pragmatism or financial issues, but rather derives from an almost spiritual need to express, investigate or comment?

The issue of leaving the art world is closely linked to the refusal to take part in the mechanism that appropriates artworks to speculate on their financial rather than on their artistic value. The developments in the arts over the last

decades came along with the emergence of an intense business network. The art world now is subjected to the same economic totalitarianism as any other enterprise, being more competitive, more global and more market-orientated than ever before. The question arising from this is how the artists should deal with such transformations, that have elevated them into influential players in an industry that is more and more subject to its commodity status. No matter what genre of art, it has been sucked into what is commonly referred to as "the market". This points to a certain need to reflect on the status and condition of artistic work within this increasing social and economic force, based somewhere between culture and knowledge.

In what way has the work of artists changed since the corporate mentality has slowly but surely entered the art world? Perhaps, to speak about artistic production is already an indication for an arts that is turning more and more into an industry of spectacle produced under the auspices of theory, institutions, collectors and audience.

Still, for those who do not want to work, but rather seek the possibility for self-expression and creative freedom, the artist remains an idol. Laziness and not-working has always been an important factor in artistic processes, with a long history of famous artists, artist groups, writers and musicians supporting the idea of not working. One might think of Oscar Wilde, Marcel Duchamp, Kazimir Malevich, The Smiths, The Sex Pistols, Situationist International, to name just a few.

At the same time, the working conditions that make up post-Fordism have never been unusual in the art world. What is more, they are part and parcel of the artist's way of working. If post-Fordism is understood as what the Italian philosopher Paolo Virno has claimed to be the indistinctness between work and life, then the art world forms an adequate blueprint. Art, labour, and life overlap to the extent that the artwork actually becomes the life of the artist, or vice versa.

die beter gebruikt kan worden. Niet beschikbaar zijn wordt niet in dank afgenomen. Over dit soort werkdruk verklaarde Roland Barthes: 'Ik lijd dan, onaangenaam, tijdens de gesprekken en bezoeken die in feite werk verstoren dat niet gebeurt... Ik lijd omdat ik niet de macht of de vrijheid heb om niets te doen... Ik ben niet in staat om nietsdoen in mijn leven te integreren, en vrije tijd al helemaal niet.'²

Maar waarom moeten we altijd effectief zijn? Waarom wordt werk zo geprezen terwijl dat wat in de weg staat – vrije tijd, luiheid, vermoeidheid, ontspanning, of een toestand van inactiviteit – met complete schande wordt gezien? Is werk uitgegroeid tot de enige aanvaardbare conditie? En is er tenminste een goed excuus nodig wanneer we onze tijd anders besteden?

'I would prefer not to' komt voort uit een verlangen om te ontsnappen aan de drang van constante productiviteit, in het algemeen, en in de kunstwereld. Het is een kalme en intieme afwijzing die vreedzaam een alternatieve levensstrategie voorstelt. Spelend met de contradictie dat het maken van kunst werk vereist, verwijzen de deelnemende kunstenaars naar verschillende manieren van niet-werken: van de bereidwillige weigering om weer een nieuw werk te maken tot het scheppen van een omgeving voor het nietsdoen. Hun voorstellen ontlokken een weigering om toe te geven aan de staat van permanente beschikbaarheid en oneindige bereidheid. Binnen dit kader worden luiheid, stagnatie en de weigering te werken een vorm van verzet en protest, en soms de ongemakkelijke toestand van vertraging de basis voor heroriëntatie en herstart.

De cruciale vraag is of het überhaupt mogelijk is om niet te werken binnen het kunstenveld. En waarom iemand werk zou willen neerleggen in dit beroep dat in de meeste gevallen niet gekozen is vanuit pragmatisme of vanwege financiële overwegingen, maar eerder voortkomt uit een haast spirituele noodzaak om te uiten, te onderzoeken,

of te becommentariëren. De vraag over het verlaten van de kunstwereld nauw verbonden is met de weigering niet deel te nemen aan het mechanisme dat zich de kunst toe-eigent en eerder over de financiële dan over de artistieke waarde speculeert. De ontwikkelingen in de kunstwereld van de afgelopen decennia hebben een sterk zakelijk georiënteerd netwerk met zich meegebracht. De kunstwereld is onderworpen aan hetzelfde economische totalitarisme als elk ander circuit en is competitiever, internationaler, en marktgerichter dan ooit tevoren. De vraag die hieruit voortkomt is hoe kunstenaars moeten omgaan met dergelijke transformaties, die ze tot invloedrijke spelers hebben gemaakt van een industrie die meer en meer onderworpen is aan de status van kunst als handelswaar. Het maakt niet uit wat voor soort kunst: alles wordt opgenomen in wat doorgaans wordt aangeduid als "de markt". Dit wijst op een zekere behoefte na te denken over de status en conditie van artistiek werk in deze toenemende sociale en economische kracht, ergens tussen cultuur en kennis.

Op welke manier is het werk(en) voor kunstenaars veranderd sinds de bedrijfsmentaliteit langzaam maar zeker het domein van de kunstwereld is binnengetroten? Misschien is het spreken in termen van artistieke productie al een indicatie voor een kunst die meer en meer verandert in een industrie van spektakel gesteund en gecontroleerd door theorie, instellingen, verzamelaars, en het publiek.

Evenwel is de kunstenaar nog steeds een voorbeeld voor degenen die niet willen werken, maar zoeken naar mogelijkheden voor zelfexpressie en creatieve vrijheid. Bovendien is luiheid en niet-werken altijd een belangrijke factor geweest in artistieke processen. Een aantal kunstenaars, collectieven en schrijvers heeft gestreden voor de toestand van het niet-werken. Oscar Wilde, Marcel Duchamp, Kazimir Malevich, The Smiths, The Sex Pistols, Internationale Situationisten, om er maar een paar te noemen.

De arbeidsomstandigheden die deel uitmaken van

Yet also other features that so much define the post-Fordist working-conditions have always belonged to the art world, features such as flexibility, temporality, mobility, precariousness, and equally important, immateriality. The production of the immaterial – of ways of living together, models of communication, social relations – have been inherent to artistic creation. As a matter of fact also much of the language in the field of art points to the privileged position of work, and even if there is a lot of discussion on the means of art production, it can hardly be denied that for an artwork to come into being, work needs to be done! But, is work actually necessary or essential to the production of art? Or, does less work mean less art?

Placing these thoughts and approaches as a form of system critique, the seven artistic approaches of the exhibition examine the conditions and state of work within the art world from their personal perspective, pleading for more time for recreation and leisure in order to gain more independence, freedom of thought, and never the less have quality of life.

Dora Garcia explores the possibility of a refusal to surrender to the pressure of incessantly producing new works. The performance *The Artist Without Works* offers a guided tour around the non-existing work of a fictional artist who refuses to produce anything. The contribution of Goldex Poldex is titled *LTC-Miner*. With this machine, the artists can manufacture the crypto-currency Litecoins, which gives them the opportunity to make a living without thereby depending on the money that comes to them from public or private funding. With the *LTC-Miner* paying them out, they can invest what they call 'laundered money' into Goldex Poldex's other artistic activities. With their *Oda a la Fiaca (Ode to Idleness)* Etcetera... provides a space where one can celebrate idleness, and simultaneously get more insight into its social and historical implications. The audience can take a moment to lie down in a hammock, listening to music

about the skill of not doing anything, and reading texts about not doing anything.

With the moebius band *Mission*, Céline Berger explores the relentlessness of corporate language. 'We continuously exceed our customers increasing expectations' is the message revealed by the ceramic strip, pointing to the fragility of this promise and stating the status quo of the present demands of corporate standard. Mladen Stilinović's *Little papers* refers to a far-away era in which laziness was still imaginable. The papers on the corkboard bear no sign – they are left unwritten. 'Work is a disease,' he claimed, and likewise he refused to make anything of the papers that they were not. Harald Thys and Jos De Gruyters installation of film and sculptures *Der Schlamm von Branst* is an observation of the uncomfortable but yet acceptable state of stagnation arising from the frustration that can arise from doing creative/artistic work. The works of Stefan Müller might seem like a radical act of refusal: his paintings question the directive role of the artist and reduce the act of painting to a minimum. With bleach, dye, dust and vague painterly gestures they celebrate their own absence by drawing the focus to the unseen beauty of incidental stains, smudged colours and the materiality of the fragile canvases.

'I would prefer not to' considers the changing faces of work within the art world, showing thereby how leisure, free time, and inactivity are its ideal stand-ins. Not-working is regarded from a set of different perspectives, but one that actually puts it into practice. Instead, the refusal of work is objectified, and forms the base of yet another production. Thereby, 'I would prefer not to' shows the seemingly predominant way in which we know not-working today: as a necessary step away from work, which will consequently foster improvement, and more productivity. Just as according to Italian Marxist theorist Franco "Bifo" Berardi, laziness is the source of intelligence, of technology, of progress, so not-working is the spring of artistic efforts.

Post-Fordisme zijn nooit ongewoon geweest in de kunstwereld. Sterker nog, ze zijn een essentieel onderdeel van de manier van werken van de kunstenaar. Wanneer Post-Fordisme wordt begrepen zoals de Italiaanse filosoof Paolo Virno heeft gesuggereerd, namelijk de onmogelijkheid om werk en leven te onderscheiden, dan vormt de kunstwereld een adequate blauwdruk. Kunst, arbeid, en leven overlappen elkaar in die mate dat het kunstwerk eigenlijk het leven van de kunstenaar wordt, of andersom. Maar ook andere functies die zodanig de Post-Fordistische arbeidsvoorwaarden omschrijven hebben altijd behoord tot de kunstwereld met haar kenmerken zoals flexibiliteit, tijdelijkheid, mobiliteit, onzekerheid en onstoffelijkheid. De productie van het immateriële – manieren van samenleven, communicatiemodellen, sociale relaties – zijn inherent aan artistieke creatie geweest. Overigens wijst veel van de taal in het gebied van kunst naar de bevoorrechte positie van het werk. En ook al is er veel discussie over de middelen van de kunstproductie, er is nauwelijks twijfel dat er werk gedaan moet worden om een kunstwerk tot stand te brengen! Maar is werk werkelijk noodzakelijk of essentieel voor de productie van kunst? Of betekent minder werk ook minder kunst?

Deze gedachten en benaderingen van werk(en) in de kunst kunnen gezien worden als een vorm van (systematische) kritiek. De zeven kunstenaars(duo's) in deze tentoonstelling onderzoeken de omstandigheden en de positie van werken in de kunstwereld vanuit hun persoonlijk perspectief; ze pleiten voor meer tijd, voor recreatie en vrije tijd om meer onafhankelijkheid en vrijheid van denken te krijgen, en desalniettemin kwaliteit van leven te hebben.

Dora Garcia onderzoekt de mogelijkheid van een weigering om zich over te geven aan de druk onophoudelijk nieuw werk te produceren. De performance *The Artist Without Works (A Guided Tour Around Nothing)* biedt een rondleiding door het niet-bestaande werk van een fictieve kunstenaar die weigert om iets te produceren. De bijdrage van Goldex

Poldex heeft de titel *LTC-Miner*. Deze machine kan het cryptovaluta Litecoins vervaardigen, een soort digitale munteenheid. Dit geeft Goldex Poldex de kans om een inkomen te genereren zonder daarbij afhankelijk te zijn van het geld dat zij krijgen uit publieke of private middelen. Met een *LTC-Miner* die hen uitbetaald in wat zij noemen "witgewassen geld" kunnen ze investeren in andere artistieke activiteiten van Goldex Poldex. Met hun *Oda a la Fiaca (Ode to Idleness)* biedt Etcetera... een ruimte waar men het nietsdoen kan vieren, en tegelijkertijd meer inzicht krijgen in de sociale en historische implicaties ervan. Het publiek kan voor een moment in een hangmat liggen om naar muziek over de kunst van het nietsdoen te luisteren, of om teksten daarover te lezen.

Céline Berger onderzoekt met haar moebius band *Mission* de onverbidelijkheid van bedrijfstaal. 'We overtreffen voortdurend de steeds hogere verwachtingen van onze klanten' is de boodschap onthuld door de strip, welke wijst op de kwetsbaarheid van deze belofte en de status quo bevestigt over de huidige zakelijke eisen. *Little papers* van Mladen Stilinović verwijst naar een verafgelegen tijdperk waar luiheid nog denkbaar is. De papieren op het prikbord dragen geen tekens, ze zijn onbeschreven gelaten. 'Werk is een ziekte' beweerde hij, en vanuit die overtuiging weigerde hij iets anders te maken van de papieren dan ze zijn. De installatie met video en sculpturen *Der Schlamm von Branst*, van Harald Thys en Jos De Gruyter, is een observatie van de ongemakkelijke maar nog acceptabele toestand van stagnatie als gevolg van de frustraties die kunnen voortvloeien uit creatief/kunstzinnig werk. De werken van Stefan Müller lijken misschien een extreme daad van weigering: zijn schilderijen roepen de vraag op in hoeverre de kunstenaar de regie in handen heeft, omdat de handelingen van het schilderen tot een minimum zijn beperkt. Met bleekmiddel, kleurstof, stof en vage schilderkunstige gebaren vieren de schilderijen hun eigen afwezigheid, de focus op de onopvallende schoonheid van incidentele vlekken, uitgeweven kleuren en de materialiteit van de fragiele doeken.

The exhibition is part of the curatorial program followup, a project of Schloss Ringenberg (www.schloss-ringenberg.de). This project's goal is to support practice-oriented young curators and artists in collaboration with German and Dutch cultural initiatives, including the Stedelijk Museum Bureau Amsterdam.

Notes

- 1 Kazimir Malevich, 'Laziness: The Real Truth of Mankind', translated from the 1921 German text 'Die Faulheit als tatsächliche Wahrheit der Menschheit.'
- 2 Roland Barthes, 'Osons être paresseux' from *Le Monde Dimanche*, September 16, 1979. First published as interview. Reprinted in Roland Barthes, *oeuvres complètes*, tome 3 (1974–1980), Paris: Marty, 1995.

Stefanie Humbert (1978, Passau, Germany) is an independent curator, writer and filmmaker. She studied Fine Arts, Critical Writing and Curatorial Studies. Humbert worked before at Folkwang Museum, Oldenburger Kunstverein and Theater am Turm. Currently she is curator-in-residence at Schloss Ringenberg.

Stephanie Noach (1986, Amsterdam, Netherlands) is a curator and writer. She has been working as an independent curator on pop-up performative presentations in New York, and for the Havana Biennial. Currently she is curator-in-residence at Schloss Ringenberg.

'I would prefer not to' biedt een kader voor deze benaderingen om het veranderende gezicht van werk binnen de kunstwereld te overdenken, en toont hoe ledigheid, vrije tijd, en inactiviteit de ideale vervangers voor werk zijn. Niet-werken wordt beschouwd in een keur aan verschillende perspectieven, die alles behalve het niet-werken daadwerkelijk in de praktijk brengen. In plaats daarvan wordt de weigering van arbeid geobjectiveerd, en vormt het de basis van nog een andere productie. Bovendien toont 'I would prefer not to' de schijnbaar overheersende manier waarop we vandaag het niet-werken zien: als een noodzakelijke stap weg van werk, welke een verbetering en meer productiviteit in zich herbergt. Net zoals de Italiaanse, marxistische theoreticus Franco "Bifo" Berardi stelt dat luiheid de bron is van intelligentie, van technologie, en van vooruitgang, is niet-werken de bron van artistieke inspanningen.

De tentoonstelling is onderdeel van het curatoriale programma followup, een project van Schloss Ringenberg (www.schloss-ringenberg.de). Het doel van dit project is om praktijkgerichte jonge curatoren en kunstenaars te ondersteunen in samenwerking met Duitse en Nederlandse culturele initiatieven, waaronder het Stedelijk Museum Bureau Amsterdam.

Stefanie Humbert (1978, Passau, Duitsland) is een onafhankelijk curator, schrijver en filmmaker. Ze studeerde beeldende kunst, Critical Writing en Curatorial Studies. Humbert was eerder werkzaam bij Museum Folkwang, Oldenburger Kunstverein en Theater am Turm. Momenteel is ze curator-in-residence bij Schloss Ringenberg.

Stephanie Noach (1986, Amsterdam, Nederland) is curator en schrijver. Ze heeft gewerkt als onafhankelijk curator aan pop-up performatieve presentaties in New York en voor de Havana Biënnale. Momenteel is ze curator-in-residence bij Schloss Ringenberg.

Céline Berger, *Mission*, 2012

Céline Berger

Céline Berger explores with sensitivity the absurdities and little twists of corporate language. Her work is the result of a close observation of communication processes and their (intended) effect on individuals and society. The work *Mission* (2012) is a moebius band made of ceramics. It states a seemingly impossible brand mission, which depicts the unrealistically high expectations that we are dealing with daily, and at the same time points to the fragility of the stated promise. 'We continuously exceed our customers increasing expectations' is the message that runs in a filigree black line of text on the white surface of the shiny object. The archetypical sentence describes post-Fordist work as a tension between a corporate "we" and its counterpart, the customer. The ultimate "customer-oriented" activity appears clearly as a never-ending race, rooted in the myth of continual growth. The very particular way this approach is delivered, invites us to re-examine a worn out language and look behind its rational content.

Céline Berger (1973, Saint-Martin-d'Hères, France) studied at the Academy of Media Arts in Cologne. In 2012–13 she was a resident at the Rijksakademie in Amsterdam. She received the Nam June Paik Award in 2012. In her videos and installations Berger employs images, concepts and methods from the corporate world, establishing a very personal connection between her former profession as an engineer and her current practice as an artist. One of her recent solo exhibitions was 'Best practices' at Beursschouwburg in Brussels. A recent group exhibition was 'Atlas 2013' at Bundeskunsthalle in Bonn. She lives and works in Cologne and Rotterdam.

Etcetera...

Especially for 'I would prefer not to', the collective Etcetera... produced *Oda a la Fiaca (Ode to Idleness)* (2014). With this installation they offer visitors a set of hammocks, which they can use according to their own liking and understanding. Either, one can seek diversion and enjoy a little moment of idleness, or one can actively engage with the literature about the social and political implications of sloth. *Oda a la Fiaca* should be seen in relation to collective's previous projects in which they engaged with Argentine unemployed workers movement and the German "Die Glücklichen Arbeitslosen" (The Happy Unemployed). Together with these movements they explored the understanding of unemployment, dealing also with the social stigmas that often surround the jobless. Reluctant to only look at the downside of unemployment, they encouraged more positive understandings of it. Is it not unemployment that offers what we're actually all deprived of in contemporary society – free time?

Etcetera... is a multidisciplinary collective composed of visual artists, poets, actors and performers established in 1997 in Buenos Aires. Its activities are currently coordinated by Loreto Garín Guzmán (Chile) and Federico Zukerfeld (Argentina), cofounders of the collective. They all shared the intention of bringing art to the site of immediate social conflict – the streets – and of bringing this social conflict into arenas of cultural production, including the media and art institutions. Among other shows, they have exhibited in the Taipei Biennial 2008, the Istanbul Biennial 2009, and dOCUMENTA 13, 2012. In 2013 they won the International Award for Participatory Art in Bologna, Italy.

Céline Berger

Céline Berger onderzoekt de absurditeiten en kleine kronkels van bedrijfstaal. Haar artistieke werk is het resultaat van nauwkeurige observatie van communicatieprocessen en hun (beoogde) effect op individuen en de maatschappij. Het werk *Mission* (2012) is een moebius band, gemaakt van keramiek. Er staat een schijnbaar onmogelijk bedrijfsmotto op, die de onrealistisch hoge verwachtingen waar we dagelijks mee te maken hebben in het leven roept, en tegelijkertijd wijst op de kwetsbaarheid van de genoemde belofte. 'We overtreffen voortdurend de steeds hogere verwachtingen van onze klanten' is de boodschap die in een zwarte tekstregel over het witte oppervlak van het glimmende object loopt. De archetypische zin beschrijft Post-Fordistisch werk als een spanning tussen een "wij" van het grootbedrijf en zijn tegenhanger, de klant. De ultieme "klantgerichte" activiteit komt duidelijk naar voren als een eindeloze wedloop, geworteld in de mythe van onophoudelijke groei. De zeer bijzondere manier waarop deze strategie wordt gepresenteerd, nodigt uit om een versleten taal opnieuw te beproeven en achter de rationele inhoud te kijken.

Céline Berger (1973, Saint-Martin-d'Hères, France) studeerde aan de Academy of Media Arts in Keulen. In 2012–13 had ze een residency aan de Rijksakademie in Amsterdam en in 2012 ontving ze de Nam June Paik Award. Berger gebruikt in haar video's en installaties beelden, concepten en methoden uit het bedrijfsleven, wat de persoonlijke band tussen haar oude beroep als ingenieur en haar huidige praktijk als kunstenaar verklaart. Een van haar recente solotentoonstellingen is 'Best practices' bij de Beursschouwburg in Brussel. Een recente groepstentoonstelling waaraan zij deelnam is 'Atlas 2013' bij Bundeskunsthalle in Bonn. Ze woont en werkt in Keulen en Rotterdam.

Etcetera...

Speciaal voor 'I would prefer not to' heeft de kunstenaarsgroep Etcetera... *Oda a la Fiaca (Ode to Idleness)* (2014) geproduceerd. In deze installatie bieden zij bezoekers een aantal hangmatten aan, die iedereen naar eigen smaak en inzicht kan gebruiken. Het publiek kan ofwel afleiding zoeken en genieten van een kortstondig ogenblik van luiheid, of literatuur over de sociale en politieke implicaties van luiheid ter hand nemen. *Oda a la Fiaca* moet worden gezien in relatie tot eerdere projecten van het collectief, waarin ze met de Argentijnse werkloze arbeidersbeweging en de Duitse "Die Glücklichen Arbeitslosen" (De Gelukkige Werkloze) hebben gewerkt. Samen met deze bewegingen onderzochten zij het begrip van werkloosheid, en testten ze de omgang met de sociale stigma's die werklozen omringen. Met terughoudendheid om slechts te kijken naar de nadelen van werkloosheid bepleiten ze er een positiever begrip van. Is het niet werkloosheid dat ons de in de hedendaagse maatschappij ontnomen vrije tijd biedt?

Etcetera... is een multidisciplinair collectief van kunstenaars, dichters, acteurs en performers opgericht in 1997 in Buenos Aires. De activiteiten worden momenteel gecoördineerd door medeoprichters van het collectief: Loreto Garín Guzmán (Chili) en Federico Zukerfeld (Argentinië). Alle leden delen het voornemen om kunst naar de plaats van het directe sociale conflict te brengen: de straat. Een ander gezamenlijk voornemen is om het sociale conflict in de arena's van culturele productie te krijgen, zoals bijvoorbeeld kunstinstanties. Ze hebben onder andere tentoongesteld op de Taipei Biënnale (2008), de Biënnale van Istanbul (2009) en dOCUMENTA 13 (2012). In 2013 wonnen ze de International Award voor Participatory Art in Bologna, Italië.

Dora García, *The Artist Without Works: A Guided Tour Around Nothing*, 2009 (performed by Michelangelo Miccolis for the project "The Inadequate", Spanish Pavilion Venice 2011). Photo: Talía Romero

Dora García

Dora García's *The Artist Without Works, A guided tour around nothing*, 2009, reformulated as part of the series *The Inadequate* since 2011) is a guided tour of the non-existing works of an artist. While escorting the audience through the exhibition space, the performer carries on a monologue about his refusal to give the audience what they expect of him: to show something. Following the desire to not make something, of not wanting to, the performance offers inertia as yet another way of challenging the pressure that is placed on the artist. Hovering in-between failure and non-conformism, *The Artist Without Works* inconsistently converts the non-work into the work. The performance will be held at the opening of the exhibition in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam on Friday, 18 April, 2014.

Dora García (1965, Valladolid, Spain) studied Fine Arts at the University of Salamanca, Spain, and was a resident at the Rijksakademie in Amsterdam. Her work has been shown in major contemporary art institutions, including the MACBA in Barcelona (2003), SMAK in Ghent (2006), GfZK in Leipzig (2007), the Kunsthalle in Bern (2010), and the Spanish Pavilion of the Venice Biennale (2011). She has also taken part in several biennales, for instance in Istanbul (2003), Sydney (2008), Lyon (2009), São Paulo (2010) and dOCUMENTA 13 (2012). In 2013 she won the International Contemporary Art Prize (PIAC), Foundation Prince Pierre de Monaco. García lives and works in Barcelona.

Goldex Poldex (Janek Simon & Janek Sowa)

Goldex Poldex's *LTC-miner* (2014) is, straightforwardly, a miner that creates the crypto-currency Litecoins. In this sense it does not distinguish itself from other LTC miners – just like them, it creates a currency that is completely decentralized, and thus does not assign any power to politicians or other figures who can control the production of money. What differs in Simon's and Sowa's production then is not its function, but rather the role assigned to it, and its assimilation into the art world. The device provides Goldex

Dora García

Het werk *The Artist Without Works, A guided tour around nothing*, 2009, opnieuw aangeduid als onderdeel van de serie *The Inadequate* sinds 2011) van Dora García is een rondleiding langs de niet-bestaande werken van een kunstenaar. Terwijl de performer het publiek door de tentoonstellingsruimte begeleidt, voert hij een monoloog op over zijn weigering om dat te doen wat het publiek van hem verwacht: iets te laten zien. Vanuit de wens om niets te maken en niet te willen, biedt de performer traagheid aan als een andere manier om de druk, die rust op schouders van de kunstenaar, te bestrijden. *The Artist Without Works* zet inconsequent niet-werk om in werk, en laveert daardoor ergens tussen falen en non-conformisme. De performance zal op vrijdag 18 april 2014 in Stedelijk Museum Bureau Amsterdam worden gehouden, bij de opening van de tentoonstelling.

Dora García (1965, Valladolid, Spanje) studeerde Beeldende Kunst aan de Universiteit van Salamanca in Spanje en had een residency aan de Rijksakademie in Amsterdam. Haar werk was te zien in menig instelling voor hedendaagse kunst, zoals bijvoorbeeld MACBA in Barcelona (2003), SMAK in Ghent (2006), GfZK in Leipzig (2007), en Kunsthalle in Bern (2010). Ze heeft ook deelgenomen aan de Istanbul Biënnale (2003), São Paulo Biënnale (2010), dOCUMENTA 13 (2012) en het Spaanse paviljoen van de Biënnale van Venetië (2011). In 2013 won ze de International Contemporary Art Prize (PIAC), Foundation Prince Pierre de Monaco. García woont en werkt in Barcelona.

Goldex Poldex (Janek Simon & Janek Sowa)

Goldex Poldex bijdrage *LTC-Miner* (2014) is een "miner" die de cryptovaluta Litecoins creëert. Het onderscheidt zich niet van andere LTC-miners, net als alle andere creëert het een valuta die volledig is gedecentraliseerd, en dus geen enkele macht afstaat aan politici of andere figuren die de productie van geld controleren. Wat het apparaat van Simon en Sowa anders maakt is niet de methode, maar eerder de rol die ze toewijzen aan de *LTC-miner* en de assimilatie ervan in de kunstwereld. Het apparaat biedt Goldex Poldex de kans om

Goldex Poldex (Janek Simon and Janek Sowa), *LTC Miner*, 2014
Photo: Archive of Museum of Modern Art in Warsaw

Poldex with the opportunity to mine their own money, without actually having to work for it. Simultaneously, it constitutes one of their strategies to create an alternative funding model for cultural production, one that does not depend

on either private or public capital. Unlike public funding, the money produced by the miner is clean and disinterested. It imposes no further expectations or restrictions upon Simon and Sowa, and they are free to use the self-made money as they please. In this case, the capital acquired is invested into a cultural space in Warsaw – Goldex Poldex – that yet has to be found. In previous years, this space was run in Krakow.

Goldex Poldex (Janek Simon and Jan Sowa) is an independent art-and-theory project run by Janek Simon and Jan Sowa, among others. Janek Simon (1977, Krakow, Poland) is a conceptual artist and occasional curator, living and working Warsaw. His works have been presented at numerous venues, including the Liverpool Biennial (2012), Manifesta 7 (2008), and numerous public institutions in Poland. In 2007, Simon was awarded the main prize in the "Views" contest for the best Polish artist under 35. Jan Sowa (1976, Poland) is sociologist, writer and activist, living and working in Warsaw and Krakow. He studied literature, philosophy and psychology at the Jagiellonian University in Kraków and University Paris 8 in Saint-Denis. He holds a Ph.D. degree in sociology and is currently assistant professor at the Faculty of Social Communication of Jagiellonian University. He is a founding member of Goldex Poldex Cooperative.

Jos de Gruyter and Harald Thys

***Der Schlamm von Branst* (2008) is a 20 minute video loop depicting a weird, troubling universe, inhabited by wailing women and wig-wearing men. It is shown as an installation along with seven clay sculptures that are also shown in the film. There is no logical narrative in the film. Instead the work is a cryptic reflection on creative process reaching a state of stagnation and frustration, to a point where no one is able to move at all. In the setting of a studio situation the artists stage a number of characters that are lacking the slightest motivation to work or produce. In dreamlike sequences pictorial landscape images seem to point to the idleness of imagination and escape. The concept of exhaustion that comes to the fore in a strange way does not necessarily present something negative, but rather can**

hun eigen geld te winnen zonder daadwerkelijk te hoeven werken. Tegelijkertijd vormt het een van hun strategieën om een alternatief financieringsmodel te creëren voor culturele productie die niet afhankelijk is van particulier of publiek geld. In tegenstelling tot publieke financiering is het geld van de *LTC-miner* schoon en belangeloos. Het brengt geen verwachtingen met zich mee en het legt geen beperkingen op voor Simon en Sowa; ze zijn vrij om het eigen gemaakte geld te gebruiken zoals ze willen. In dit geval wordt het verworven kapitaal geïnvesteerd in een culturele ruimte in Warschau – Goldex Poldex – die nog opgericht moet worden. In voorgaande jaren zat deze ruimte in Krakau.

Goldex Poldex is een onafhankelijk kunst-en-theorieproject van onder meer Janek Simon en Jan Sowa. Janek Simon (1977, Krakau, Polen) is conceptueel kunstenaar en curator. Hij woont en werkt in Warschau. Zijn werken werden onder andere gepresenteerd op de Biënnale van Liverpool (2012), Manifesta 7 (2008) en tal van publieke kunstinstellingen in Polen. In 2007 werd Simon bekroond met de hoofdprijs in de "Views" wedstrijd voor de beste Poolse kunstenaar onder de 35. Jan Sowa (1976, Polen) is socioloog, schrijver en activist, hij woont en werkt in Warschau en Krakau. Hij studeerde literatuur, filosofie en psychologie aan de Jagiellonian University in Krakau en de University of Paris 8 in Saint-Denis, Parijs. Sowa behaalde een PhD in sociologie en is momenteel universitair docent bij de Faculty of Social Communication of Jagiellonian University. Hij is een van de oprichters van Goldex Poldex Cooperative.

Jos de Gruyter en Harald Thys

***Der Schlamm von Branst* (2008) is een 20-minutendurende videoloop die een raar, verontrustend universum toont, bevolkt door jammerende vrouwen en pruikdragende mannen. De video maakt deel uit van een installatie met zeven kleisculpturen die ook in de film te zien zijn. Er zit geen logisch verhaal in de film. In plaats daarvan is het werk een cryptische reflectie op het creatieve proces waarin een toestand van stagnatie en frustratie bereikt wordt, tot het punt waarop niemand meer in staat is om überhaupt te bewegen. Omgeven door een studiosituatie, zetten de kunstenaars een**

aantal karakters neer die geen enkele motivatie om te werken of te produceren hebben. De droomachtige sequenties van picturale landschapsbeelden lijken te verwijzen naar het luieren van de verbeelding en ontsnapping. Het concept van uitputting, dat op een vreemde manier naar voren komt, presenteert niet per se iets negatiefs, maar kan worden gezien als een voorwaarde voor het vinden van een nieuwe richting. Als zodanig is uitputting een locus voor de impuls om iets nieuws te creëren. De sculpturale werken zijn gebaseerd op het formalisme van amateuristisch aardewerk. De kunstenaars ontwikkelden een humoristische figuratie op basis van een hernieuwde uitwerking van expressie van het innerlijke zelf. Als zodanig kan de ruwheid van hun sculpturale aanpak worden gezien als een postironisch commentaar op het hedendaagse streven naar perfectie, en de gladheid van de industrieel vervaardigde stukken van onze immer producerende maatschappijen.

Jos de Gruyter (1965, Geel, België) en Harald Thys (1966, Wilrijk, België) werken al twintig jaar samen. Met video's, tekeningen, sculpturen, installaties en performances hebben ze een uitgebreid oeuvre opgebouwd met werken die zich kenmerken door een absurde en soms sinistere humor. Recente solotentoonstellingen zijn onder andere 'Das Wunder des Lebens' in Kunsthalle Wien (2014) en 'Optimundus' bij M HKA in Antwerpen (2013). Recente groepstentoonstellingen zijn onder meer 'Leisure, Discipline and Punishment', Contour Biënnale in Mechelen (2013) en de Biënnale van Athene in 2011. Ze wonen en werken in Brussel.

Stefan Müller

De schilderijen van Stefan Müller worden gekenmerkt door een beperkte selectie van kleuren en motieven, en een vermindering van inspanning en werk. Ondersteund door zijn materiaal, beantwoordt hij de vraag wat schilderen vandaag de dag kan zijn met alles behalve uiterste zorgvuldigheid. Vaak beschouwt hij in een zeer vroeg stadium dat zijn werk af is. Hij plaatst enkele penseelstreken en gebaren met een opmerkelijk vaste hand, waardoor de werken eruit zien alsof

Jos de Gruyter & Harald Thys, *Der Schlamm von Branst*, 2008 (Videostill)

be seen as a precondition to finding, or even searching for a new direction, and as such is a locus for the impetus to create something new. The sculptural work departs from the formalism of amateur pottery. The artists developed a humorous figuration based on the re-elaboration of the expression of the inner self. As such, the roughness of their sculptural approach can be seen as a post-ironic comment on the contemporary aim for perfection, and the sleekness of the industrially manufactured items of our ever-producing societies.

Jos de Gruyter (1965, Geel, Belgium) and Harald Thys (1966, Wilrijk, Belgium) have been working together for the past twenty years. With video, drawings, sculpture, installations and performance they created a vast collection of works characterized by an absurd and sometimes sinister humour. Recent solo exhibitions are among others 'Das Wunder des Lebens' in Kunsthalle Wien (2014) and 'Optimundus' at M HKA in Antwerp (2013). Recent group shows are next to others 'Leisure, Discipline and Punishment', Contour Biennial in Mechelen (2013), and the Athens Biennial in 2011. They live and work in Brussels.

Stefan Müller

Stefan Müller's painting is characterized by a reduced selection of colours, motifs, and at times also by a reduction of effort and work. With his materials' support, he answers the question of what painting can still be today with everything but utter diligence. Often considering his works to be finished at a very early point, he places few brush strokes and gestures with a remarkably sure hand, making the works look like they have been emptied out. Using this minimalist approach, Müller explores the processes of a painting coming into being by gathering material and immaterial traces coming from the mind and as well as from the studio floor. The practice draws attention to seemingly incidental details: bleach, dye, ash or dust might have left a stain of raw beauty on his unprimed and loosely woven canvas or brittle fabrics. Produced with a range of gestural "imperfections", the results seem fragile, exhausted, elegant at times, pointing to the value of absence and refusal.

Stefan Müller (1971, Frankfurt am Main, Germany) studied at Städelschule Frankfurt with Prof. Thomas Bayrle. He is now working as a Professor of painting at HBK Hamburg, Germany. Stefan Müller's works have been shown in solo exhibitions at Kölnischer Kunstverein, Köln (2013 "Allerliebste Tante Polly"), Staatliche Kunsthalle Baden-Baden (2010 "Hang zur Neigung"), and also in group shows at Bundeskunsthalle, Bonn, Kunsthaus Dresden, Städtische Galerie für Gegenwartskunst, Dresden, and the Kunstverein in Hamburg (2004), Germany. Müller lives and works in Cologne.

Stefan Müller, *Independent*, 2014 (installation view) Photo: Adam Reich; Courtesy: der Künstler und Galerie Nagel Draxler, Köln/Berlin

ze zijn leeggemaakt. Met behulp van deze minimalistische aanpak onderzoekt Müller het wordingsproces van een schilderij. Hij verzamelt materiële en immateriële sporen afkomstig van de geest en net zo goed van de ateliervloer. De praktijk wijst op schijnbaar bijkomstige gegevens: bleekmiddel, kleurstof, as of stof kan een vlek van ruwe schoonheid hebben achtergelaten op de niet gegronde en los geweven doeken of fragiele stoffen. Geproduceerd met een scala aan "onvolkomen gebaren" lijken de resultaten kwetsbaar, uitgeput, en soms elegant, refererend naar de waarde van afwezigheid en weigering.

Stefan Müller (1971, Frankfurt am Main, Duitsland) studeerde aan Städelschule Frankfurt onder professor Thomas Bayrle. Momenteel is hij werkzaam als professor schilderen aan de HBK Hamburg. Müller heeft verschillende solotentoonstellingen gehad, zoals 'Allerliebste Tante Polly' bij Kölnischer Kunstverein in Keulen (2013) en 'Hang zur Neigung' in Staatliche Kunsthalle Baden-Baden (2010). Zijn werk was ook te zien groepstentoonstellingen in onder meer Bundeskunsthalle, Bonn, Kunsthaus Dresden, Städtische Galerie für Gegenwartskunst, Dresden en Kunstverein in Hamburg. Müller woont en werkt in Keulen.

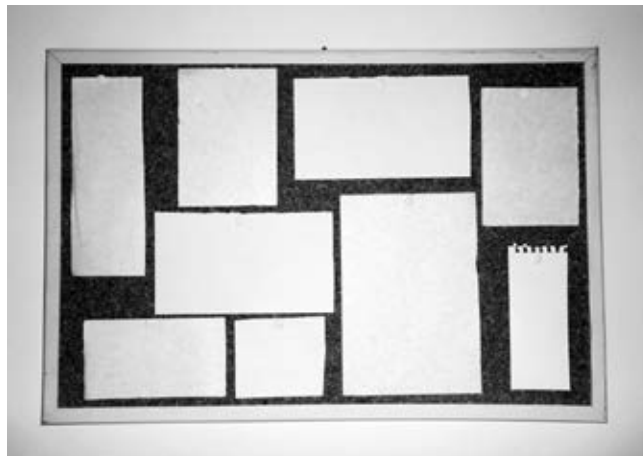
Mladen Stilinović

Little Papers (1992) van Mladen Stilinović bestaat uit een reeks blanke papiertjes vastgemaakt op een bord. De papiertjes zijn leeg gelaten, waardoor de ongeschreven woorden, de niet gemaakte schetsen en de niet gedeelde gedachten aan de verbeelding worden overgelaten. Het geeft te denken over wat nog onafgemaakt is blijven liggen, niet voltooid is, en niet is uitgevoerd. De handeling van het niets doen vormt de basis voor een aantal werken van Stilinović. Kunstenaars moesten luiheid en inactiviteit in de praktijk brengen, was hij van mening. Met dit beginsel als vertrekpunt heeft Stilinović in 1993 het kunstenaarsboek *The Praise of Laziness* geschreven. Hierin verkondigde hij dat 'werk een ziekte is', en evenzo betoogde hij dat luiheid onderdeel moet zijn van artistieke praktijken, omdat 'er geen kunst is zonder luiheid.'

Mladen Stilinović (1947, Belgrado, Joegoslavië) is conceptueel kunstenaar en een van de leidende figuren van de zogenaamde "New Art Practice" in Kroatië, wiens werken gebaseerd zijn op het idee van sociale en kunstkritiek. Van 1969-1976 werkte hij met experimentele film, later was hij lid van de Group of Six Artists (1975-1979) en leidde hij de PM Galerie in Zagreb (1982-1991). Zijn werk omvat collages, foto's, kunstenaarsboeken, schilderijen, installaties, acties, films, en ook video. Stilinović's werk is wereldwijd tentoongesteld in talrijke solo- en groepstentoonstellingen. In 2011 had hij een overzichtstentoonstelling in Museum Ludwig in Boedapest. Stilinović woont en werkt in Zagreb.

Mladen Stilinović

Mladen Stilinović's *Little Papers* (1992) is a series of white papers, pinned to a board. The papers, left blank, leave one to imagine the words that have not been written, the sketches that have not been made, and the thoughts that have not been shared. It reminds then of what has been left undone, unaccomplished, and unperformed. The act of not doing anything has formed the foundation for a number of Stilinović's works. Artists were to put laziness and inactivity into practice, believed the artist. And departing from this principle he wrote his artist's book *The Praise of Laziness* in 1993. In this text he proclaimed that 'Work is a disease', and likewise, he argued for the incorporation of laziness into artistic practices, as 'there is no art without laziness.'

Mladen Stilinović, *Little papers*, 1992 (Papers on cork, pins, wooden frame, 38.5 x 59 cm). Courtesy of artist, Photo: Boris Cvjetanovic

Mladen Stilinović (1947, Belgrade, Yugoslavia) is a conceptual artist and one of the leading figures of what is called "New Art Practice" in Croatia, whose works are based on the idea of social and art critique. From 1969–76 he worked with experimental film; later he was a member of the Group of Six Artists (1975–79) and ran the PM Gallery in Zagreb (1982–91). His works include collages, photographs, artist books, paintings, installations, actions, films, and video. Stilinović has exhibited in numerous solo and group shows worldwide since 1975. In 2011 he had a retrospective show at Ludwig Museum in Budapest. Stilinović lives and works in Zagreb.

Lard Buurman – Africa Junctions

12 April – 3 May 2014

Looiersgracht 60 Opening hours: we – su 12 – 8 p.m.

Opening at Looiersgracht 60: Friday, 11 April 5 – 8 p.m.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam – in cooperation with the new project space for art, design and architecture at the Looiersgracht 60 – proudly presents 'Lard Buurman – Africa Junctions'. The exhibition is the result of the photographic project on African cities that Lard Buurman

(1969, Netherlands) started in the spring of 2008. Now, six years later, this project that shows fourteen African cities without drama or violence has been completed. Next to the exhibition, the publication *Africa Junctions. Capturing the City* is published by Hatje Cantz Verlag, including three essays by distinguished writers from Senegal, Nigeria and South-Africa.

Lard Buurman – Africa Junctions

12 april t/m 3 mei 2014

Looiersgracht 60 openingstijden: wo t/m zo 12:00 – 20:00 uur

Opening op Looiersgracht 60: vrijdag 11 april van 17:00 – 20:00 uur

Met trots presenteert Stedelijk Museum Bureau Amsterdam in samenwerking met de nieuwe projectruimte voor kunst, design en architectuur aan de Looiersgracht 60 de tentoonstelling 'Lard Buurman – Africa Junctions'. De tentoonstelling bestaat uit het fotografisch project van Lard Buurman (1969, Nederland)

dat hij in 2008 is begonnen over Afrikaanse steden. Nu, zes jaar later, wordt dit project dat veertien Afrikaanse steden zonder dramatiek of geweld toont afgerond. Met de tentoonstelling verschijnt ook de publicatie *Africa Junctions. Capturing the City*, uitgegeven door Hatje Cantz Verlag, inclusief drie essays van belangwekkende auteurs uit Senegal, Nigeria en Zuid-Afrika.

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam
Rozenstraat 59, 1016 NN Amsterdam
t +31 (0)20 4220471
f +31 (0)20 6261730
www.smba.nl / mail@smba.nl

Open: woensdag t/m zondag
van 11.00 tot 17.00 uur.
Dinsdag alleen op afspraak /
Wednesday – Sunday from
11 a.m. to 5 p.m.
Tuesdays by appointment only.

Ontvang ook de SMBA email-nieuwsbrief via www.smba.nl/
Sign up for the SMBA email newsletter at www.smba.nl

Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is een activiteit van het Stedelijk Museum Amsterdam / Stedelijk Museum Bureau Amsterdam is an activity of the Stedelijk Museum Amsterdam

www.stedelijk.nl

Colofon / Colophon
Coördinatie en redactie /
Co-ordination and editing:
Jelle Bouwhuis, Joram Kraaijeveld
Gastcuratoren / Guest curators:
Stefanie Humbert, Stephanie Noach
Teksten / Texts: Stefanie Humbert,
Stephanie Noach

Vertaling / Translation EN-NL:
Joram Kraaijeveld
Taalredactie / Language Editing:
Jelle Bouwhuis, Judith Couvee,
Don Mader, Joram Kraaijeveld
Design: Mevis & Van Deursen /
Nina Støttrup Larsen
Druk / Printing: die Keure, Brugge
SMBA: Jelle Bouwhuis (curator),
Marjike Botter (office manager/
receptionist), Judith Couvee (intern),
Joram Kraaijeveld (assistant
curator), Kari-Anne Stienstra
(intern), Kerstin Winking (Global
Collaborations project curator)

Met dank aan / With special thanks to: Gudrun Bott, Marcus Lütkemeyer (project coordinators Schloss Ringenberg)

The exhibition is part of the curatorial program followup, a project of Schloss Ringenberg (www.schloss-ringenberg.de). / De tentoonstelling is onderdeel van het curatoriale programma followup, een project van Schloss Ringenberg (www.schloss-ringenberg.de).